

DESTER

No. 4 APRIL 1963

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Appeldijk langs de Linge

63ste JAARGANG

Nr 4

INHOUD:	Blz.
De vraag van de maand	99
Zondag, de ware Sabbat van God	103
De grond gebroken voor een nieuwe Kerk te Amsterdam-Oost	108
Tweede kerkbouwzending uit wijk Den Haag	110
Gedachten van Anderen	111
Wij zien uit naar de tempel	112
Toespraak Zendingspresident Don van Slooten	115
Jeugd-O.O.V. Conferentie	118
Een oud-gediende heengegaan	122
Gebeurtenissen in de Zending	123
Wij gaan voort, steeds voort	128

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

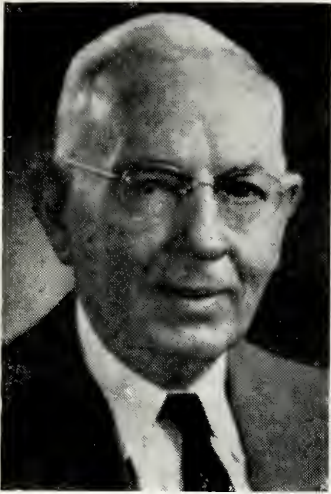
ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

VRAAG: In onze studiekلاس werd de vraag gesteld of het doden uit genade ooit gerechtvaardigd kan zijn. Hier is bijvoorbeeld een man op leeftijd, aan een ziekte lijdend die door de doktoren ongeneeslijk is verklaard. De dokter zegt dat hij het leven kan verlengen en aldus het lijden kan doen voortgaan, maar de dood is onvermijdelijk het einde. Is hij gerechtvaardigd indien hij maatregelen neemt om de dood te verhaasten en een einde te maken aan de lichamelijke kwelling van de patient? Indien daarvoor toestemming werd gegeven, zouden hij en degenen die de toestemming verleenden schuldig zijn en in de oordeelsdag rekenschap moeten geven?

ANTWOORD: Het antwoord op deze vraag is eenvoudig. Het benemen van het leven werd veroordeeld toen Kain Abel doodde, en voor deze verschrikkelijke zonde kreeg hij een veel zwaardere straf dan de veroordeling tot de dood zou zijn geweest. Nadat Noach en zijn gezin de ark hadden verlaten, hernieuwde de Heer dat gebod en zeide: „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden; want God heeft den mensch naar zijn beeld gemaakt”. (Gen. 9 : 6).

Wie heeft wijsheid genoeg om te zeggen dat in een geval van ernstige ziekte en lijden er een ogenblik zal komen dat alle hoop op genezing vervlogen is? Er zijn vele gevallen bekend van mensen die klaarblijkelijk op de rand van de dood lagen en veel pijn leden, maar die toch herstelden. Het antwoord op deze vraag is in 't kort dit: de conclusie dat nu de tijd gekomen is dat een zieke niet meer kan herstellen en het gerechtvaardigd is hem door een pijnloze dood uit zijn lijden te helpen, is aanmatigend. Het gebod van Noach gegeven is nog steeds van kracht en zal een deel van de goddelijke wet zijn zo lang de sterfelijkheid duurt. Deze kwestie van de genadedood komt steeds naar voren in het geval

van personen die ernstige pijn lijden zonder hoop op genezing. Zij is ook in overweging genomen bij kinderen die ernstig misvormd waren, waardoor zij hun gehele leven niet alleen zichzelf maar ook anderen tot last waren. Toch spreekt hier het geweten ook een woord mee dat de schuldigen aanklaagt, waardoor zij verder leven met het gevoel iets onvergeeflijks te hebben gedaan.

De discussies over deze kwestie schijnen nooit te zullen ophouden. In 1935 werd deze vraag over de „genadedood” aan de leden van het Britse Hogerhuis voorgelegd. Dit wetsontwerp had ten deel de wetenschap toe te staan te beslissen of aan het verlangen van mensen naar een pijnloze dood moest worden voldaan en werd ingediend door Lord Ponsonby, de leider van de Labourparty. De *Deseret News* gaf hierop het volgende commentaar.

„In Engeland zo wel als in andere landen is de laatste jaren een groeiende aandrang om de „genadedood” voor ongeneeslijke zieken wettig te maken. Verscheidene rechtszaken op dat gebied hebben de belangstelling daarvoor gaande gemaakt en meer dan een jaar lang heeft de *Euthanasia Legalization Society* (Vereniging voor de wettigverklaring van de genadedood), gesteund door prominente doktoren en kerkelijke leiders, een campagne gevoerd voor wat men in bepaalde gevallen een „gemakkelijke dood” noemde.

Sinds een Engelse dokter had bekend dat hij aan het leven van vijf „ongeneeslijken” een einde had gemaakt, hebben doktoren en leken gedebatteerd over het juiste en onjuiste van het beëindigen van het lijden van mensen die tot een levenslange marteling waren gedoemd en niet langer wilden leven.

Volgens de bewoordingen van het wetsontwerp, waarover thans in het Britse Parlement wordt gedebatteerd, zou de wet door een scheidsrechter, aangewezen door de Minister van Volksgezondheid, worden gehanteerd. Voor het beëindigen van een leven was de toestemming van de scheidsrechter nodig. De handeling zou strikt beperkt zijn tot „een ziekte waarbij ernstige pijn aanwezig of van ongeneeslijke en noodlottig aard is”.

De verzoeker om de genadedood moest ouder dan 21 jaar zijn en goed bij z'n verstand. Het verzoek moest eigenhandig zijn geschreven en door twee doktoren zijn ondertekend. Na verkregen toestemming mocht de voorgestelde „gemakkelijke dood” alleen door een speciaal daartoe bevoegde arts in tegenwoordigheid van een officiële getuige worden veroorzaakt.

Het schijnt dat de beschaving deze vraag reeds heeft beantwoord zonder het te hebben beseft. Het gemeenschappelijk geweten van de mensheid verklaart het tot zonde en misdaad als wie dan ook een ander het leven beneemt. Maar het erkent ook dat de wet, of die nu de wil des konings of van het volk tot uitdrukking brengt, het enige menselijke attribuut is dat het recht heeft het leven van een mens te nemen.

Het doden door de staat, door een ambtenaar van de wet of door een soldaat in een veldslag is de enige wijze van doden die thans als gerechtvaardigd en niet als verkeerd wordt beschouwd. Het doden van een mens is dus zonder schuld wanneer dit door de wet wordt gesanctioneerd. Maar daar is nog steeds de wet van de Sinai: Gij Zult Niet Doden, die in ruime zin opgevat elke levensbeneming, hoe dan ook, verbiedt”.

Terwijl deze discussie met betrekking tot de genadedood in Engeland aan de gang was, veroordeelde ook de *Salt Lake Tribune* zulk een beginsel. Het volgende is ontleend aan een redactioneel artikel van 12 maart 1935:

„Het verbod tegen moord is zo sterk en in onze beschaving zo diep geworteld dat de vraag betreffende de rechtmatigheid of onrechtmatigheid zelden ter sprake komt. In tegenstelling tot de voor twistgesprekken meer toegankelijke onderwerpen waarover de openbare mening min of meer gelijk is verdeeld, heeft het alom heersend geloof betreffende de gerechtvaardigheid van moord de neiging dit onderwerp buiten het terrein van de controverse te houden.

Wanneer zich echter grensgevallen voordoen, wordt het niet alleen een zaak van nieuws, maar raakt het ook de grondslagen van ons geloof. Veel ruchtbaarheid is daarom aan het geval van de 62 jarige vrouw in Engeland gegeven die haar imbeciel zoon opzettelijk „in slaap” maakte.

De vrouw moest terecht staan, werd schuldig bevonden en veroordeeld tot de strop wegens moord op haar invalide zoon, die zij dertig jaar lang had verpleegd. Gevolg gevende aan het algemeen verzoek van het Engelse publiek verleende de Minister van Binnenlandse Zaken haar onlangs gratie.

Vele mensen zullen de daad van de welmenende oude dame rechtvaardigen, zeggende dat het pijnloos doden van een hulpeloze invalide een gerechtvaardigde, ja zelfs een van menslievendheid getuigende handeling is. Zij die zo redeneren verliezen geheel de maatschappelijke consequenties uit het oog. Gewapend met een dergelijk precedent zou iedereen, niet alleen een ouder, zich het recht kunnen aanmatigen te beslissen dat een gegeven persoon, niet alleen een gebrekkige, maar beter dood kan zijn. Iemand zou dus uit wraakzucht of door grootheidswaan in zijn eigen superieure oordeel gelovend, een dodelijk drankje mogen toedienen, zonder bevoegdheid en volkomen ongerechtvaardigd.

In een beschaving die een zekere mate van succes in het compenseren van gebreken van de natuur heeft bereikt, en in een maatschappij die juist de kunst van levensverlenging heeft geleerd, schijnt het wel een beetje voorbarig de praktijk van opzettelijk doden aan te moedigen. Bovendien is de vraag of een bepaalde ziekte of een gegeven gebrek ongeneeslijk is, moeilijk te beantwoorden, want dat is niet altijd zo. Zelfs met onze tegenwoordige beperkte kennis van de inwendige se-

cretie bijvoorbeeld kunnen vele imbecielen zoals die welke door de vrouw ‚in slaap’ werd gemaakt, misschien worden genezen, mits zij in hun kindsheid behoorlijke verzorging hebben gehad en mits natuurlijk het gebrek niet erfelijk is. Vele toestanden die weinige jaren geleden als ongeneeslijk werden beschouwd, blijken nu, zo niet genezen, dan toch verbeterd te kunnen worden. Vóór de ontdekking van de insuline bijvoorbeeld werd diabetes als een hopeloos geval beschouwd.

Kwaadaardige bloedarmoede was tot zeer onlangs eveneens fataal. De voorspelling van het verloop ener algemene verlamming van een krankzinnige was overal weinig hoopgevend totdat een Oostenrijkse psychiater een behandeling ontdekte die deze vorm van krankzinnigheid tot de meest hoopgevende van alle andere vormen maakte. Wij geven toe dat er gevallen zijn waarin het menslievend schijnt om pijnloos een einde te maken aan een doelloos leven. Maar in de praktijk luidt de vraag: wie zal dat zeggen? De openbare mening is schijnbaar nog niet klaar om zelfs een goed onderlegde arts van hoogstaand karakter toe te staan in dit opzicht naar eigen goedvinden te handelen.

Gegeven onze beperkte kennis en de broosheid van de menselijke natuur, mogen naar het schijnt de levens van enige hopeloos gebrekkigen niet worden afgewogen tegen de mogelijke revolutionnaire consequenties die het toestaan aan ouders of zelfs ‚een comité van uitroeiers’ om over zulke zaken als leven en dood te beslissen, met zich meebrengt.

Wij mogen niet vergeten dat het leven van ieder mens in des Heren handen is. De sterfelijke mens is niet het recht verleend om te beoordelen of een gebrekkige ziel al dan niet in leven zal blijven. Het behoort evenmin tot ons terrein te zeggen wanneer iemand zijn sterfelijke loopbaan heeft voleindigd. Niemand heeft ooit zo intens geleden als Gods Zoon, welk lijden, zoals Hij zeide „. . . Mij, God de grootste van allen van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen.

Niettemin, ere zij de Vader, en ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereiding voor de kinderen der mensen”. (L & V. 19 : 18-19)

Na een zorgvuldige beschouwing van deze kwestie moeten wij wel tot de conclusie komen, dat ieder normaal persoon die zich aan zulk een handeling schuldig maakt, zijn gehele sterfelijk leven door zijn geweten zal worden gekweld.

Voor zo ver betreft het ondergaan van welke straf ook, dat is een zaak voor de dag des oordeels.

Zo is dan duidelijk aangetoond dat de mens niet de macht is gegeven om te beslissen over leven of dood. De Enige aan Wie God de macht over leven en dood - ook Zichzelf betreffende - heeft geschonken op aarde, was Zijn Zoon Jezus Christus.

ZONDAG, DE WARE SABBAT VAN GOD,

waarin bewezen wordt, dat de zaterdag noch de Sabbat van het oude testament is geweest, noch de Sabbat van de ouden, die leefden voor het Christelijk tijdperk.

door SAMUEL WALTER GAMBLE uit Ottawa, Kansas

Lid van de Zuid Kansas Conferentie van de Methodistische Episcopale Kerk.

Eerste editie verschenen bij het Western Methodist Book Concern in maart 1901. Herdrukken in sept. 1901, april 1902, oct. 1904, sept. 1911, nov. 1913, oct. 1915, mei 1918, febr. 1924.

Opnieuw uitgegeven door de Deseret Book Company, Salt Lake City, Utah, 1935.

De Methodistische dominé S. W. Gamble verdient onze hoge waardering voor de wijze, waarop hij, na meer dan twintig jaar zowel de Mozaische geschriften als ook andere historische werken bestudeerd te hebben, er in geslaagd is, de kalender van Mozes te herontdekken. Hij was een groot ijveraar voor de Zondagsrust en keerde zich niet alleen tegen hen, die de Zaterdag in plaats van de Zondag als rustdag hielden, maar ook tegen diegenen, die, zoals veelvuldig voorkwam, het geheel zonder rustdag willen doen.

In dit boek toont hij aan, dat het gebod van de Sabbatheiliging nog altijd van kracht is.

Er bestonden vele theorieën over de Sabbat, maar Gamble toont aan, dat

1. Er een Sabbat gegeven werd aan Adam en Eva in Eden en dat dat een Zondag was en niet Zaterdag en dat deze ongeveer negentien eeuwen onderhouden werd en toen verloren ging.
2. Dat na de spraakverwarring een grote verscheidenheid van Sabbathviering ontstond, welke de Sabbat van 12 tot 36 x per jaar van de ene dag van de week naar de andere deed verschuiven.
3. Dat God de Egyptenaren het dichtste de Eden-Sabbat liet benaderen door ze in staat te stellen een vaste week van 7 dagen in te stellen, te beginnen met Zaterdag en eindigende met een zevende dags Sabbat, n.l. Vrijdag.
4. Dat God door Mozes aan de kinderen Israels een systeem van Sabbatten gaf op vaste dagen, die tussen de Exodus en de kruisiging elk jaar één dag verschoven, zodat er in die tijd ieder jaar een andere dag van de week de Sabbat was, en dat er dus tot na de verwoesting van Jeruzalem onder Titus nooit langer dan een jaar een vaste Joodse Sabbatdag was.
5. Dat de Romeinse week van voor de geboorte van Christus tot

ongeveer de vierde eeuw, 8 dagen lang was en daardoor hun Sabbat 45 x per jaar naar een andere dag van de week opschoof.

6. Dat de moderne Zaterdaghouders hun oorsprong vonden in de tweede eeuw na Chr.; dat daarvandaan hun Sabbat geen bijbelse grond heeft en dat alzo de benaming „Sabbatvierders” onjuist is.

Geliefde lezers en lezeressen, voordat ik verder ga met u te vertellen, op welke wijze dominé Gamble de Mozaische kalender reconstrueerde, wil ik u een goede raad geven en wel deze: Raadpleegt u steeds de bijgevoegde kalenderkaart en leest u de aangehaalde teksten in uw bijbel na, plus nog enige teksten ervoor en erna, opdat u ze in hun verband kunt begrijpen. Dan zult u werkelijk veel plezier hebben van deze studie en in gesprekken met andersdenkenden beslagen ten ijs komen.

Vele eeuwen is de ware Bijbelkalender verloren geweest. Gamble heeft vele jaren gestudeerd om deze terug te vinden. Hij gaat uit van de Egyptische kalender, die begint bij de overgang van zomer in herfst (21 sept.) Het burgerlijk jaar van de Joden begint dan ook, maar het heilige jaar wordt gerekend vanaf 21 maart. Het Egyptische jaar bestond uit 12 maanden van 30 dagen, met aan het eind 5 dagen toegevoegd, plus een daggedeelte. Het solaire of zonnejaar dus.

God heeft in het Boek der Natuur een jaar geschreven van 365 dagen plus een gedeelte van een dag. Logisch is dus, dat een jaar in Zijn Woord ook betekent 365 dagen plus een gedeelte van een dag.

De verdedigers van het lunaire of maanjaar spreken elkaar tegen. Een zekere Solon, die 1000 jaren na Mozes leefde, was de ontwerper van het lunaire jaar en stelde dat op 12 maanden, die gelijk waren aan de omlooptijd van de maan, d.i. $29\frac{1}{2}$ dag. Het lunaire jaar bevat dus 12 x $29\frac{1}{2}$ dag, d.i. 254 dagen.

Wanneer het jaar van de Bijbel elf dagen korter was dan het natuurlijke jaar, dan mochten we daarover een aantekening in de Bijbel verwachten. Die is er niet. Maan en maand zijn in het oude Hebreeuws geen equivalenten. Nieuwe maan of manen is een verkeerde vertaling, n.l. nooit afgeleid van het Hebreeuwse 'yareach' (maan), maar van 'chodesh' (maand). Er zou moeten staan „nieuwe maand” of „eerste dag der maand”, of „begin van de maand”.

De hele Bijbel door bestaat een jaar uit 12 maanden van 30 dagen plus 5 aanvullende dagen, terwijl bovendien ongeveer om de 28 jaar een week werd toegevoegd om het tijdsverschil dat ontstaan was door verwaarlozing van het gedeelte van een dag weer op te heffen. Dat jaar moest, zoals de Here in Exodus 12 : 2 aan Mozes bekend maakte, beginnen met de maand Abib, de zevende maand van de Egyptenaren (zie kalender). Abib I komt ongeveer overeen met onze 21 maart.

Er waren drie datums in de maand Abib, die elk jaar werkdagen moesten zijn, want de wet van de Sabbat was, dat ze op die dag geen werk mochten verrichten. (Deut. 5 : 14) Als dus elk jaar op een bepaalde datum bepaald werk wordt opgedragen, kan die dag nooit een Sabbat zijn.

Op *Abib 10* moet elke man een lam kiezen. (Ex. 12 : 3-5)

Op *Abib 14* moest het geslacht. (Ex. 12 : 6 en 24) *Abib 14* was een schoonmaakdag en een „voorbereiding” tot de Sabbat.

De eerste schoof rijp graan werd elk jaar gebracht op *Abib 16*. Op die dag begon de oogst en 't was de „morgen na de Sabbat” ofwel de eerste dag der week. In de Jordaanvallei zijn de voorwaarden voor groei elk jaar zó gelijk door z'n natuurlijke ligging, dat de oogst regelmatig op dezelfde dag binnengehaald kon worden. De dag van *Abib 16* moet er een schoof rijp zijn om 'bewogen' te worden voor de Heer.

1500 jaar lang vielen genoemde datums nooit op een Sabbat, maar elke zeven jaar vielen ze op een Zaterdag. Daarom kon in drie van de zeven jaar de Zaterdag nooit een Sabbat geweest zijn.

De kalender moest dus zo geconstrueerd worden, dat er na elke Sabbat 6 werkdagen kwamen en dat *Abib 10*, *14* en *16* nooit op Sabbat vallen. De Sabbatten zijn „feesttijden des Heren”, waarop heilige samenkomsten dienen gehouden te worden. Zes dagen moet gearbeid worden, maar op de zevende dag moet er een volkomen Sabbat zijn.

Op de vijftiende dag van de maand *Abib* begint het feest van de „ongezuurde broden”, „zeven dagen moet gij ongezuurde broden eten”. Op de eerste dag zult gij een heilige aankomst houden, dan zult gij generlei slaafse arbeid verrichten. (Lev. 23 : 1-8).

„Heden trekt gij uit, in de maand *Abib*”, lezen we in Exodus 13 : 4.

Dion Cassius, een bekend historieschrijver, vertelt, dat de vlucht uit Egypte op Zaterdag plaats vond en de Bijbel vertelt ons, dat het op *Abib 15* was. We gaan nu de Egyptische kalender verwerken tot de Bijbelse. Stel dus de strook zo, dat *Abib 15* op een zaterdag valt en lees Lev 23 : 15-16. De zeven Sabbatten, gerekend vanaf *Abib 16* vallen op *Abib 22* en *29*, *Iyar 6*, *13*, *20*, *27* en *Sivan 4*. De morgen na de zevende Sabbat was dus zondag *Sivan 5*.

Zondag *Sivan 5* was de dag, dat God verscheen op de berg Sinai (Ex. 20 : 9-11) Op die Zondag werkten ze niet. (Ex. 20 : 1-24 : 3) De gehele dag werd besteed aan het ontvangen van de Tien Geboden. Deze Zondag was dus niet één van de zes werkdagen, maar was een vervolg van de Sabbat van *Sivan 4*, d.w.z. de twee dagen vormen tezamen één Sabbat van 48 uur ofwel één rustperiode. Waren het twee Sabbatten geweest, dus twee rustperiodes, dan had er tussen die perioden in gewerkt moeten worden.

Wanneer u op de kalender na deze Sabbat van 48 uur weer zes werkdagen aftelt, dan ziet u, dat de volgende zevende dag of Sabbat, valt op Zondag *Sivan 12*. De Sabbat is dus na deze wetgeving op Sinai, na dit „Pinksterfeest”, zoals deze Sabbat voortaan genoemd wordt, een dag opgeschoven, en valt nu een jaar lang op Zondag.

We gaan nu door tot de laatste Sabbat in de maand *Elul* (27). We moeten bedenken, dat dit de laatste maand der Egyptenaren was en dat deze hier dus hun aanvullende dagen hadden ingevoegd. De Bijbel eist,

dat er zes werkdagen komen na de Sabbat van Elul 27, maar ook, dat zij op de eerste dag van de zevende maand (Tisri) een Sabbat hadden. (Lev. 23: 24) Om dit te bereiken voegde Mozes hier niet 5, zoals de Egyptenaren, maar drie aanvullende dagen in.

Op de vijftiende dag van de zevende maand zult ge zeven dagen feestvieren voor de Heer en de eerste dag (Tisri 15) zal een Sabbat zijn en de achtste dag zal een Sabbat zijn (Tisri 22). Op de kalender kunt u weer zien, dat dit precies uitkomt en de Zondagsabbatten blijven nu tot het eind van het jaar, Adar 26, waarna nog vier dagen van Adar volgen.

De Heer eiste, dat tussen twee Sabbatten zes werkdagen lagen. Als we nu de datum van de volgende Sabbat kunnen vinden, dan weten we, wat we doen moeten.

„Het gebeurde in de eerste maand, op de eerste dag der maand. (Ex. 40 : 17) Hij zette daarop het brood voor het aangezicht des Heren, zoals de Here Mozes geboden had” (Ex 40 : 23)

Waar kunnen we dat gebod aan Mozes vinden? In Lev. 24 : 8 vinden we deze wet van de toonbroden: „Elke Sabbatdag zal hij dat steeds opnieuw gereed maken voor het aangezicht des Heren.”

Nu weten we dus precies de datum van de volgende Sabbat. Het is de eerste dag van Abib en daar Adar nog maar vier werkdagen over had, moeten we dus hier de nog resterende twee aanvullende dagen invoegen. Het jaar is nu compleet, 365 dagen, n.l. 12 maanden van 30 dagen, plus 3 dagen na Elul, plus 2 dagen na Adar.

Elke Sabbat moest zijn „op haar vaste tijd van jaar tot jaar” (Ex.13:10) „Als een altoosdurend verbond”. (Ex 31 : 16)

Zoals reeds gezegd, werd ongeveer om de 28 jaar een week ingelast om de daggedeelten, die aan het gewone jaar nog ontbreken aan te vullen, opdat steeds op de 16e van Abib een schoof rijp zou zijn. De eerste dag van de Bijbelkalender komt overeen met onze 21 maart. Abib 10, 14 en 16 waren ieder jaar werkdagen; Abib 1, 8, 15, 22, 29, Iyar 6, 13, 20, 27 Sivan 4, 5, 12, Tisri 1, 8, 15 en 22 moesten elk jaar Sabbatten zijn. Abib 15 was een „hoge dag” de „hoofdsabbat” elk jaar.

Ieder zevende jaar was een Sabbatjaar. Na zeven Sabbatjaren, dus 7, 14, 21, 28, 35, 42, 49 volgde een jubeljaar (50) In de Sabbatjaren mocht men niet zaaien of snoeien of oogsten. Het jaar daarvoor zou genoeg opbrengen voor twee of zelfs drie jaren. (49 en 50)

De Bijbel kent drie bedelingen. Elke bedeling had een wetgeving. De geest van deze wetgeving was dezelfde, maar ze verschillen naar de letter. Uniek was echter het vierde gebod.

In iedere bedeling was er een Sabbat, maar de reden was in elke bedeling een andere. Het woord Sabbat betekent rust, maar geeft op zichzelf niet aan de lengte van die rust. Die kan één dag, twee dagen, één jaar, twee jaar, zelfs zeventig jaar duren (II Kron. 36 : 21).

wordt vervolgd.

ABIB
ong (april)

	I
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
4	11 18 25
5	12 19 26
6	13 20 27
7	14 21 28
	VII

IYAR
(mei)

	II
	6 13 20 27
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
4	11 18 25
5	12 19 26
	VIII

SIVAN
(juni)

	III
	4 11 18 25
	5 12 19 26
	6 13 20 27
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
	IX

TAMMUZ
(juli)

	IV
	2 9 16 23 30
	3 10 17 24
	4 11 18 25
	5 12 19 26
	6 13 20 27
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
	X

AB
(aug.)

	V
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
4	11 18 25
5	12 19 26
6	13 20 27
	XI

ELUL
(sept.)

	VI
	5 12 19 26
	6 13 20 27
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
4	11 18 25
	XII

TISRI
(oct.)

	VII
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
4	11 18 25
5	12 19 26
6	13 20 27
	I

BUL
(nov.)

	VIII
	5 12 19 26
	6 13 20 27
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
4	11 18 25
	II

CHISLEU
(dec.)

	IX
	3 10 17 24
	4 11 18 25
	5 12 19 26
	6 13 20 27
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
	III

TEBETH
(jan.)

	X
	8 15 22 29
	9 16 23 30
	10 17 24
	11 18 25
	12 19 26
	12 19 26
	14 21 28
	VI

SHEBAT
(febr.)

	XI
	6 13 20 27
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
4	11 18 25
5	12 19 26
	V

ADAR
(maart)

	XII
	4 11 18 25
	5 12 19 26
	6 13 20 27
	7 14 21 28
1	8 15 22 29
2	9 16 23 30
3	10 17 24
	VI

DE GROND GEBROKEN voor nieuwe Kerk te AMSTERDAM-OOST

Gebouw Weterischans 101
Taak loopt ten einde . . .

Het leek wel of Koning Winter, die door de naderende lente reeds tot capitulatie was gedwongen, toch nog niet bereid was het drie maanden lang door hem bezette gebied zo maar prijs te geven. Onafgebroken kletterde op zaterdag 16 maart de regen neer op Neerlands hoofdstad en dus ook op het terrein aan de zaaiersweg vlak bij het domein van de Voetbalvereniging Ajax. En het leek wel of de sportgeest even was komen overwippen en dat braakliggende drassige stuk grond in zijn ban had genomen, want sportiviteit was er zeker. Tal van leden hadden regen en koude getrotseerd en waren tegen één uur n.m. aanwezig om de

De eerste spade wordt in de grond gestoken door v.l.n.r., Bisschop Stade, Pres. van Slooten, Pres. Jackson, en de Pres van de Hollandse Ring Pres. Jongkees.

De leider en belangstellenden op de plaats waar eens de kerk zal komen.

„groundbreaking ceremony” bij te wonen. Door de ramen van de omliggende woningen keken velen verbaasd naar die groep mensen, die het ondanks alles toch nog bijster goed naar de zin schenen te hebben. En zo was het ook. Eindelijk was de grote dag aangebroken, dat er een begin zou worden gemaakt met de bouw van een nieuw, aan de eisen des tijds aangepast, bedehuis voor Amsterdam - Oost, al was het die middag dan ook nog maar een symbolisch begin.

Met ware pioniersgeest stapten de aanwezigen over plassen - en soms er in - en door of langs de bagger naar het plekje, dat er over circa 1½ jaar wel heel anders uit zal zien.

Bisschop Stade kon met een brede glimlach de talrijke leden verwelkomen en verzocht om een vers van lied 8 te zingen, waarna de bijeenkomst werd geopend met gebed. Het zendelingenkwartet was daarna aan de beurt en stelde met zijn voortreffelijke zang ons beslist niet teleur.

De sprekers toonden veel begrip en beperkten zich in hun toespraken tot enkele hoofdzaken, die niettemin zeer de moeite waard waren. Zo kwamen wij te weten, dat het gebouw Weteringschans 101 op 7 september 1924 in gebruik werd genomen en op 14 september 1924 werd ingewijd. Daar het nieuwe gebouw uiteraard niet binnen enkele maanden gereed kan zijn, zal dus de veertigjarige diensttijd wel volgemaakt worden.

Achtereenvolgens voerden het woord Broeder Thijs Winkel, President G. H. Lybbert, Ringpresident J. P. Jongkees en Zendingspresident Don van Slooten.

Tot slot werd gezongen „O vast als een rotssteen”. Na het dankgebed werden de spaden gehaald en kon de ceremonie beginnen, een plechtigheid die overigens met opgewekte gezichten werd verricht. Een legertje fotografen kwam in actie om dit gedenkwaardige moment vast te leggen.

Amsterdam - Oost gefeliciteerd en we zouden willen zeggen: „Wie volgt?”

W. Panman.

Tweede kerkbouwzending uit wijk Den Haag

De nieuwe zending R. Muntinga

De laatste dag van de maand maart verschaftte ons nog een belangrijke gebeurtenis zowel voor wijk Den Haag als voor de gehele Hollandse Ring.

Broeder Ronny Muntinga nam afscheid, niet om ons te verlaten, maar om als tweede Haagse ringzending te gaan werken. De eerste was broeder Daniel Blajan. Bisschop B. W. Lefrandt kan met recht van een blijde dag spreken voor de wijk.

Geheel in stijl van deze avond werd aangevangen met het prachtige zendingslied nr. 70 „Het moog' niet zijn naar het hooggebergte”.

Na het avondmaal waren de sprekers aan de beurt, waarbij zoals te doen gebruikelijk de nieuwe zending de keuze had gekregen.

Achtereenvolgens spraken broeder W. Panman, broeder A. van Ouwkerk nadat het ons bekende strijdlied „Komt Heiligen komt”, was gezongen spraken Zuster W. Dekker en Zuster Lien Begman.

Hierna was het woord aan Broeder Muntinga zelf, die zijn grote dankbaarheid uitte voor al hetgeen het evangelie hem reeds geschonken had aan geestelijke waarden. Na hem sprak zending B. van Leeuwen.

De laatste spreker was Ringpresident J. P. Jongkees, die sprak over „de kracht van het gebed”. De Engelse regering, aldus spreker, wil belasting

heffen van onze tempel in East Grinstead bij Londen. Deze belasting zal zeer hoog zijn, een juridisch duel is aan de gang. Op een bijeenkomst van zendingspresidenten in Engeland vroeg President Henry D. Moyle in het gebed aan de Here om verwarring te brengen bij hen, die zich beijveren om de Kerk financieel te benadelen. Bij de behandeling van deze zaak in hoger beroep kon de betreffende rechtsgeleerde die de zaak moest aanbrengen bijna geen woord uitbrengen. Hoewel de zaak nog niet beëindigd is, zien wij dus reeds een mooi voorbeeld van gebiedsverhoring.

Verder richtte spreker zich voornamelijk tot de gemeente in verband met de nieuwe Kerkbouwendeling, die tenslotte werkt onder onze verantwoordelijkheid.

Een verrassing wachtte de nieuwe zendeling nog in de vorm van een boek dat hem werd aangeboden: „De leringen van de profeet Joseph Smith”.

Na het zingen van „Een vaste burcht is onze God” gevolgd door dankzegging was er gelegenheid de aanstelling van de zendeling bij te wonen.

Wederom een zeer geslaagde avond.

W. Panman.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Wie te veel nadenkt, brengt weinig tot stand. Schiller, Wilhelm Tell

De grootste rampen zijn die, welke men verdient. Sophocles

Geen enkele wind waait gunstig voor hem, die niet weet welke haven hij zal aandoen Michel de Montagne

Een raad moet zijn als zacht vallende sneeuw; niet als een hagelbui. Hij moet zachtjes nederdalen en niet haastig gegeven worden.

Albert L. Zobell J.r

Wij zien uit naar de tempel

door John A. Widsoe

DE TEMPEL IS HET HUIS OF HET TEHUIS DES HEREN. Wanneer de Here de aarde zal bezoeken, zal Hij naar zijn tempel gaan. Wij behoren tot het gezin van de Heer. Wij zijn zijn kinderen, in het voorbestaan geboren. Daarom mogen de waardige leden van zijn gezin zich in het huis des Heren verzamelen, zoals onze aardse vader en moeder hun kinderen om zich heen verzamelen in de ouderlijke woning.

DE TEMPEL IS DE PLAATS VAN ONDERRICHT. Hier wordt een overzicht gegeven van de beginselen van het evangelie en worden diepe waarheden van het koninkrijk Gods ontvouwd. Indien wij de Tempel in de juiste geest binnengaan en aandachtig zijn, gaan wij er uit rijker in kennis van het evangelie en met meer wijsheid.

DE TEMPEL IS EEN PLAATS VAN VREDE. Hier kunnen wij de zorgen en verdrietelijkheden van de rumoerige wereld daar buiten afleggen. Hier moeten onze gedachten op geestelijke werkelijkheden zijn gericht, want hier hebben wij slechts met geestelijke dingen te maken.

DE TEMPEL IS EEN PLAATS VAN VERBONDEN. Deze zullen ons helpen een goede levenswijze te volgen. Hier verklaren wij dat wij Gods wetten zullen gehoorzamen en beloven wij de kostbare kennis van het evangelie voor ons eigen welzijn en ten bate van onze medemens te zullen gebruiken. De eenvoudige ceremoniën helpen ons de tempel te verlaten met het vaste besluit een leven te leiden de zegeningen van het evangelie waardig.

DE TEMPEL IS EEN PLAATS VAN ZEGENINGEN. Er worden ons beloften gedaan, alleen op voorwaarde van getrouwheid, die zich over tijd en eeuwigheid uitstrekken. Die zullen ons helpen de nabijheid van onze hemelse ouders te verstaan. De macht van het Priesterschap wordt ons aldus in nieuwe en grote mate gegeven.

DE TEMPEL IS EEN PLAATS WAAR CEREMONIËN MET BETREKKING TOT GODSVRUCHT WORDEN GEHOUDEN. De grote mysteriën van het leven en 's mensen onbeantwoorde vragen (1) Vanwaar ben ik gekomen? (2) Waarom ben ik hier? (3) Waar ga ik heen na dit leven? worden hier opgehelderd. Hier zijn de behoeften

van de geest, waarvan alle andere dingen van het leven worden afgeleid, van het hoogste belang.

DE TEMPEL IS EEN PLAATS VAN OPENBARING. De Here kan daar openbaring geven en een ieder kan openbaring ontvangen om hem in het leven bij te staan. Alle kennis, alle hulp komt van de Here, direct of indirect. Ofschoon Hij daar niet persoonlijk aanwezig moge zijn, is Hij daar toch door zijn Heilige Geest en door aardse mannen die het priesterschap dragen. Door die geest leiden zij des Heren werk hier op aarde. Iedereen die deze heilige plaats in geloof en gebed binnengaat, zal worden geholpen bij de oplossing van de levensproblemen.

Het is goed om in de tempel te zijn, in het huis de Heren, een plaats van Priesterschaponderricht, van vrede, van verbonden, van zegeningen en van openbaringen.

Ons hart moet wel overvloeden van dankbaarheid voor dit voorrecht en een groot verlangen behoren wij te hebben om de geest van deze gebeurtenis te bezitten.

De tempel met zijn gaven en zegeningen is open voor allen die zich aan de vereisten van het evangelie van Jezus Christus onderwerpen. Een ieder die waardig is mag zijn of haar bisschop of gemeentepresident om een aanbeveling voor de tempel vragen.

De verordeningen, daar verricht, zijn heilig; zij zijn niet geheimzinnig. Allen die het evangelie aannemen en leven en zichzelf rein houden, mogen er aan deelnemen. Ja, alle getrouwe leden van de kerk worden uitgenodigd en aangespoord om door te tempel te gaan en zijn voorrechten te genieten. Het is een heilige plaats waar heilige verordeningen worden gegeven aan allen die zich waardig hebben betoond om deszelfs zegeningen te ontvangen.

Wat het evangelie ook heeft te bieden, kan in een tempel worden gedaan. Doop, ordeningen tot het priesterschap, huwelijken en verzegelingen voor tijd en eeuwigheid voor de levenden en de doden, gezamenlijke gebeden in een kring opgezonden, evangelieonderricht, raadgevingen voor het werk der bediening en alles wat tot het evangelie behoort, worden daar verricht, ja het gehele evangelie wordt in de tempel samengevat.

Veel van het verordeningswerk in de tempel wordt voor ons beperkt verstand door het gebruik van symbolen duidelijk gemaakt. Aangezien de mens niet ten volle eeuwige werkelijkheid kan peilen of tot uitdrukking brengen, leeft hij in een wereld van symbolen. Spraak en schrift bijvoorbeeld zijn niet anders dan symbolen. Wij doen enige pennestrekken: *r o t s*, het symbool voor de harde, onbuigzame zelfstandigheid waar bergen van worden gemaakt. *L i e f d e* is het symbool voor de machtigste en bekoorlijkste gemoedsbeweging van de mens. Een vlag is niet meer dan een combinatie van gekleurde lappen doek, maar hij is het symbool van ons land.

Iedere verordening heeft een symbolische betekenis. Wanneer wij in de

verordening van de doop in water worden begraven en daar weer uit tevoorschijn komen, worden de dood en de opstanding van de Here Jezus Christus gesymboliseerd. De muren van sommige tempelvertrekken zijn versierd met afbeeldingen die de bestaansperiode illustreren die door de vertrekken worden voorgesteld.

Men moet niet verwachten dat de tempelceremoniën ten volle worden begrepen wanneer iemand voor de eerste maal „door de tempel gaat”. Daarom heeft de Here in gelegenheid tot herhaling voorzien. Het tempelwerk moet voor ieder persoon eerst voor zichzelf worden gedaan, waarna het voor zijn of haar overleden voorouders of vrienden kan worden gedaan, zo vaak als de omstandigheden dat veroorloven. Dit dienstbetoon opent de deur naar de zaligheid voor de doden en helpt ook de levenden de aard en de betekenis van de „endowment” en de verplichting daartoe beter begrijpen. Door de herinnering aan de endowment levendig te houden zullen wij beter in staat zijn onze plichten in het leven te vervullen, onder de invloed van eeuwige zegeningen.

De tempelceremoniën zijn uitgebreid aangegeven in de openbaring die wij als afd. 124 kennen en wel in de verzen 39-41: „Voorwaar zeg Ik u plechtige bijeenkomsten, uw gedenkdiensten voor uw offeranden door daarom, dat uw zalvingen, uw wassingen, uw dopen voor de doden, uw de zonen van Levi, en voor uw orakelen in uw heilige plaatsen, waar gij naar besprekingen luistert en uw inzettingen en geboden ontvangt voor het begin der openbaringen en der grondlegging van Zion, en voor de heerlijkheid, eer en begiftiging van alle inwoners van Zion. vatgelegd zijn door de orde van Mijn heilig huis, dat Mijn volk altijd is geboden ter ere van Mijn heilige naam te bouwen. En voorwaar zeg Ik u: Laat dit huis ter ere van Mijn heilige naam worden gebouwd, opdat Ik daarin Mijn verordeningen aan Mijn volk moge openbaren; want het behaagt Mij Mijn kerk dingen te openbaren, die van voor de grondlegging der wereld verborgen zijn gehouden, dingen, die tot de bedeling van de volheid der tijden behoren.”

In de tempel zijn allen gelijk in het wit gekleed. Wit is het symbool voor reinheid. Geen onrein mens heeft het recht Gods huis binnen te gaan. Bovendien symboliseert gelijke kleding dat voor God onze Hemelse Vader alle mensen gelijk zijn. De bedelaar en de bankier, de geleerde en ongeleerde, de prins en de pauper zitten in de tempel naast elkander en zijn even belangrijk indien zij voor de Here God, de Vader van alle geesten rechtvaardig leven. Het is geestelijke geschiktheid en begrip dat men in de tempel ontvangt. Al dezulken hebben dezelfde plaats voor de Heer. Het is een schone symboliek.

Het gaan door de tempel is van het begin tot het einde een heerlijke ervaring. Het is verheffend, leerzaam, moedgevend. De candidaat gaat heen met vermeerderd begrip en vermogen om zijn werk te doen.

De wetten van de tempel en de verbonden van de „endowment” zijn schoon, behulpzaam, eenvoudig en gemakkelijk te begrijpen. Om ze te

onderhouden is net zo gemakkelijk. Het is echter wonderbaarlijk dat de Profeet Joseph Smith, naar de wijze van de wereld ongeleerd, deze zo in de juiste volgorde kon plaatsen bij het leggen van het fundament van de geestelijke vooruitgang van de mens. Dit alleen al rechtvaardigt ons geloof dat Joseph Smith werd geleid door machten het menselijk kunnen verre te boven gaande.

Voor diegenen die zich aan tempeldienst wijden met geloof en in volle overgave aan de wil des Heren, zal de dag er een van heerlijke ontdekkingsvinding zijn. Zij zullen licht en macht ontvangen om hen bij te staan in alles wat de komende jaren van hen zullen eisen.

Wat men ook in het geopenbaarde evangelie van de Here Jezus Christus zoekt, en voornamelijk in de tempel, de overtuiging dat het Gods werk in deze laatste dagen voor zijn speciale doeleinden is hersteld, neemt toe. De tempeldienst is om ons te helpen voor dit machtige werk bekwaam te worden: „...de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”.

Toespraak Zendingspresident Don van Slooten te Utrecht op 30 januari 1963

Mijn geliefde Broeders en Zusters, ik ben zeer benieuwd wat ik zal zeggen.

U bent vanavond niet gekomen om van mij te horen, maar ik vind het toch een bijzonder voorrecht om even voor u te mogen staan en mijn getuigenis bij u achter te laten aangaande de waarheid en waarachtigheid van het evangelie van Jezus Christus.

Wij hebben in ons zangboek een lied:

*„Wat is het Evangelie, dat u zo zeer verblijdt?
Wat is 't, en wat zal 't blijven, voor nu en voor altijd?
Het is een eeuwige boodschap van vreed' en zaligheid,
Voor hen die zich bekeren van ongerechtigheid.”*

Het evangelie is een blijde boodschap, een boodschap van vrede en zaligheid.

Broeders en Zusters, ik ben zo ontzettend dankbaar, dat ik de gelegenheid heb gehad en nog heb om van deze boodschap te mogen getuigen en ik ben ook ontzettend dankbaar, dat mijn moeder, toen ik nog een kind was, mij begon te leren van Jezus Christus, van Zijn wil en verbonden. Jezus Christus: er is geen andere naam gegeven onder de hemel

waardoor wij moeten zalig worden. Daarom moeten alle mensen de naam van Jezus Christus op zich nemen, want met die naam zullen zij ten laatsten dage worden geroepen. Hoe nemen wij nu de naam van Jezus Christus op ons, wat moeten wij dan doen? Wat is de betekenis van de naam Jezus Christus?

Vóór de grondlegging der wereld kwam deze Persoon voor en Hij zei tegen Zijn Vader: „Vader, zend Mij naar de aarde en ik zal daar Mijn leven geven voor de zonden van deze mensen, en dan zullen ze rein worden voor Uw ogen en terugkeren in Uw tegenwoordigheid. Als wij in deze tegenwoordigheid willen komen, dan moeten wij dus de naam Jezus Christus op ons nemen. En hoe doen wij dat?

Ten eerste heeft God gezegd dat wij moeten geloven.

Wij moeten geloven in Hem, God de Vader, en wij moeten geloven in Zijn Zoon Jezus Christus. Wij moeten bedenken, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen en ook dit moeten wij geloven:

„En zie, Uw Heer en Verlosser onderging de pijnen van alle mensen. . . . opdat Hij alle mensen tot God mocht brengen, op voorwaarde van bekering”.

Wij moeten dus geloven, dat Jezus Christus Zijn leven gaf voor u en voor mij; wij moeten geloven dat door Zijn bemiddeling wij gereinigd kunnen worden van onze zonden.

In Leer en Verbonden afd. 19 lezen wij aangaande de volgende stap die wij moeten doen om de naam van Jezus Christus op ons te nemen. (L & V. afd. 19: 15-20).

Op de Pinksterdag zei Petrus tot de mensen die tot hem kwamen met de vraag: ”Wat zullen wij doen?” — „Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” Dus éérs moeten wij geloven en ten tweede moeten wij ons bekeren en als wij dit hebben gedaan, moeten wij ons laten dopen. Er zijn veel kerken vandaag in de wereld die u willen dopen en op velerlei manier. Als hier misschien onderzoekers aanwezig zijn, zou ik deze een beetje raad willen geven. Indien ik een onderzoeker van de Kerk was en mij wou laten dopen, zou ik het laten gebeuren op dezelfde manier als waarop ons Voorbeeld Jezus Christus werd gedoopt. Johannes de Doper doopte Hem in de rivier de Jordaan en de Schrift vertelt ons, dat Hij opkwam uit het water, het blijkt dus, dat Hij daarin geheel ondergedompeld werd en dat betekent ook het woord dopen. Ook is het merkwaardig wat er na de doop gebeurde. Wij lezen ook van een geval, dat mensen gedoopt werden in de dagen van de eerste Apostelen. Deze mensen geloofden, zij bekeerden zich en werden door Filippus gedoopt, maar blijkbaar had Filippus de bevoegdheid niet om de gave des Heiligen Geestes te verlenen, maar de Apostelen Petrus en Johannes kwamen en legden hun de handen op en toen ontvingen zij de Heilige Geest. Wij kunnen dit lezen in Handelingen 8.

Kent u een andere kerk hier in Nederland, die mensen door onderdompeling doopt en hun daarna de handen oplegt voor de gave des Heiligen Geestes? Ik ken maar één kerk die dat doet en dat is onze kerk, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En het is mijn getuigenis, mijn sterke overtuiging, dat er maar één kerk op de aarde is vandaag die Christus als de Zijne aanneemt en dat is onze kerk. Hoe zijn dan deze andere kerken ontstaan? Toen Christus hier op aarde was, stelde Hij 12 mannen aan, Apostelen, autoriteiten, om Zijn Kerk te leiden. De mensen hebben deze Apostelen gedood en er was niemand meer op aarde die de Kerk kon leiden en openbaringen van God kon ontvangen. Toen de autoriteit was weggenomen, dwaalden de mensen af. Maar de autoriteit werd hersteld, door middel van een bezoek van God en van Jezus Christus aan de Profeet Joseph Smith. Weer werden 12 mannen gekozen en deze twaalf zijn wéér het fundament van de Kerk van Jezus Christus en wij zijn bevoorrecht om één van hen vanavond in ons midden te hebben. Laat mij u iets van hem vertellen. President Petersen was met ons in vergadering vandaag en wij hadden een zekere praktijk in de zending, wij deden iets, waarvan ik dacht dat het volkomen juist was, maar President Petersen heeft mij aangewezen dat het niet juist was en gezegd dat het anders moest.

Dit is één van de taken van de Apostelen: zij reizen onder de leden van de Kerk om hun te vertellen wat zij doen moeten om het nauwe pad te blijven bewandelen.

Hun opdracht is om de mensen van de Kerk voor afval te behoeden. Ik ben ontzettend dankbaar, broeders en zusters, dat Apostel Petersen, president van de westeuropese zending, ons bezoekt, net zoals Paulus vroeger de gemeente van Corinthe of van Efeze bezocht, of één van de andere gemeenten toen.

Wij zijn zeer bevoorrecht hem in ons midden te hebben: hij is waarlijk een Apostel van onze Heer Jezus Christus. En dit zeg ik in Zijn heilige naam. Amen.

„En komende, heeft hij door het evangelie vrede verkondigd u die verre waart en dien die nabij waren.

„Want door hem hebben wij beiden den toegang door éénen geest tot den Vader.

„Zoo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der Heiligen en huisgenoten Gods.

„Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen,

„Opwelken het geheele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot eenen heiligen tempel in den Here.

„Op welken ook gij medegebouwd wordt tot eene woonstede Gods in den Geest”.

Efeziërs 2 : 17 t/m 22.

Jeugd-O.O.V. Conferentie

Ook wij gaan voort, steeds voort. 30 maart 1963, zaterdag.

Wederom een dag van contrasten! Buiten een kille atmosfeer, waarin de lente nog niets van haar wonderlijk schone tooi kan ten toon spreiden. Binnen, d.w.z. in de kapel van Rotterdam N. een en al lente door de van vreugde stralende gezichten der deelnemers aan de Jeugdconferentie van Ring en Zending.

President de Brijn van de I.M.O.O.V. kon met voldoening terugzien op een vrijwel geheel gevulde zaal toen hij om circa 3 uur n.m. de aanwezigen verwelkomde, waarna het prachtige lied Nr. 32 „Zal de jeugd van Zion dralen” werd gezongen.

Nadat de zegen gevraagd was, werden de eerste 3 sprekers op het podium geroepen.

Ben Bosboom uit Amsterdam, die ons zo vaak zijn grote bekwaamheid op fotografisch gebied ten dienste heeft gesteld, bleek ook in zijn toespraak illustratief te zijn. Zijn onderwerp was: „Waarom ik een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ben”.

Na hem kwam Gunter J. Peters uit Enschede, die sprekende over: „Waarom ik anders dan anderen durf te zijn” evenals de vorige spreker de aanwezigen wist te boeien.

Zuster Hanska ter Haar uit Amsterdam kwam nu voor het spreekgestoelte met het interessante onderwerp: „wat verwacht ik van een jongen als ik een afspraak met hem maak”. Haar inzichten op dit gebied

werden door allen met aandacht en vrolijkheid aangehoord. Het bleek echter wel dat eventuele gegadigden aan hoge eisen zullen moeten voldoen!

Na dit sprekerstrio was het de beurt aan een dubbelkwartet uit de gemeente Hilversum, dat voor een prachtige muzikale afwisseling zorgde. En daarna weer een 3tal, deze keer allemaal Zusters, die het woord tot de vergadering zouden gaan richten.

Eerst de echtgenote van Zendingspresident Don van Slooten, Zuster van Slooten, die op vlotte wijze vertaald werd door President Jongkees. Haar onderwerp was het eeuwige huwelijk.

Vervolgens betrad Zuster Jongkees, de echtgenote van de Ringpresident het spreekgestoelte, die met haar onderwerp over „moed” zowel theologische als psychologische aanzichten van dit thema aanroerde.

Dit drietal werd besloten door Zuster Tineke v. d. Last uit Alkmaar, die sprak over: „Wij en onze ouders”.

Nadat door allen lied 31 „O.O.V., lang leven” was gezongen, was het de beurt aan Piet van Hensen van Uningen uit Gouda, om, blijkens de titel van zijn toespraak, als tegenspeler van Zuster Hanska ter Haar op te treden. Zijn onderwerp was n.l.: „wat verwacht ik van een meisje als ik een afspraak met haar maak”. Ook deze spreker wist zijn gehoor zowel te boeien als te amuseren.

Dit gold ook voor de spreker, die nu als invaller optrad, n.l. Kerkbouwzending Daniel Blajan, die het onderwerp behandelde: „Waarom ik in de tempel wil trouwen”.

Deze toespraak werd gevolgd door zang van het jeugdkoor onder leiding van Zuster Stam.

En zo kwamen wij dan aan de laatste van het derde drietal n.l. Zendinge Zuster S. Herder, die sprak over: „Waarom ik Zendinge ben”. Nadat alle aanwezigen hadden gezongen „Ziet de zon schijnt heden in mijn ziel”, lied 186, was de tijd aangebroken om te luisteren naar 2 toespraken van autoriteiten, n.l. President Don van Slooten van de Nederlandse Zending. Als voorbeeld uit het Oude Testament stelde hij de Profeet Jozua, die voor het gehele volk verklaarde, dat men kiezen moest wie men dienen wil. Ook ons leven zit vol met beslissingen. Het begint al vóór het opstaan en duurt eigenlijk de gehele dag voort, maar ook onze beslissingen van vandaag zullen uitmaken, wat wij bijvoorbeeld over 20 jaar zullen zijn. Een zeer belangrijke sleutel gaf spreker ons door gewag te maken van „het werktuig van de duivel”, dat steeds in werking treedt als wij struikelen, waarbij de boze ons tracht te inspireren met de volkomen onjuiste gedachte „laat ik maar doorgaan, ik ben nu toch eenmaal gevallen”. Het evangelie stelt daartegenover de verzoening met God door het reinigende bloed van Jezus Christus.

De laatste spreker was Ringpresident J. P. Jongkees, die vermaande om opbouwende ervaringen in ons leven te zoeken. Degeneratie is er allerwegen en het is beslist niet raadzaam om daar ervaringen te willen opdoen, want zij dienen niet tot onze vooruitgang. Het gezegde: „wie met pek omgaat, wordt er mee besmeurd” is hier zeer op zijn plaats.

Hij die zoekt naar het moment van plezier, verliest de jaren van vreugde
Tot slot werd door allen het bekende lied 197 gezongen: „Wij gaan
voort, steeds voort.”

En nadat broeder Dirk Goers uit Dordrecht het dankgebed had uit-
gesproken, was dit deel van de conferentie weer ten einde.

Als kerk met hoge idealen, verliezen wij toch de realiteit niet uit het
oog. En dat goede principe bleek wel uit de smakelijke soep en broodjes,
die inmiddels voor de deelnemers gereed stonden.

De avonduren werden gebruikt voor de eveneens zo broodnodige ont-
spanning. Ontspanning, die zoals President Jongkees het uitdrukte voor
de benaming „vreugde” in aanmerking komt en niet voor de plat-
vloerse uitdrukking „lol”. Een gezellige dansavond hield de deelnemers
enkele uren in een prettige zuivere sfeer bijeen.

Een lentedag, die de natuur ons nog niet kon verbeteren.

;

W. Panman.

*Wat vergaan is, Keert niet weder, maar ging het lichtend onder, dan
straalt het lang nog licht terug.*

een oud-gediende heengegaan

De vorige maand bereikte mij het overlijdensbericht van een mij oude bekende uit de eerste jaren van mijn lidmaatschap van de Kerk: Broeder David Blansjaar te Den Helder, en het is om die reden dat ik persoonlijk enige woorden aan zijn nagedachtenis wil wijden.

Broeder Blansjaar overleed de 5e maart j.l. in de leeftijd van 83 jaar. Hij behoorde dus tot de oude garde. Toen ik op 1 april 1923 in de kleine, eenvoudige vergaderplaats aan de Jansendwarsstraat werd bevestigd, na aan het strand te Huisduinen de avond tevoren te zijn gedoopt, was Broeder Blansjaar reeds 7½ jaar lid van de Kerk. Nu was het in die jaren zo, dat mannelijke leden niet direct in het Priesterschap werden opgenomen, integendeel: vaak gingen daar jaren overheen. Dat was ook het geval met Broeder Blansjaar. Nadat hij de 25e september 1915 was gedoopt, duurde het tot 26 september 1926 eer hij in het Priesterschap werd opgenomen, maar toen werd hij onmiddellijk tot Priester geordend, waarschijnlijk wegens zijn leeftijd, doch voornamelijk om zijn getrouwheid. De 31e december 1939 werd hij tot Ouderling geordend.

Broeder David Blansjaar, geboren 2 maart 1880 te Leiden, huwde 30 oktober 1901 met Johanna Regeer (geb. 5 oct. 1878). Hun huwelijk werd met de geboorte van vijf kinderen gezegend, drie meisjes en twee jongens. Een van de meisjes overleed op betrekkelijk jonge leeftijd.

Ongetwijfeld heeft Broeder Blansjaar dit aardse leven verlaten in de volle overtuiging van de waarachtigheid van het evangelie, wetende dat hij daar zou gaan waar wij allen eens zullen zijn, wachtende op het ogenblik van weerzien zijner geliefden en de opstanding.

Moge deze waarheid Zuster Blansjaar-Regeer en allen die om zijn verscheiden treuren, tot troost en sterkte zijn.

A. D. J.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

BRUSSEL

van den Brink, Pauline Jessie; 12 maart 1963
Vekemans, Erna Maria Henri; 26 februari 1963

ENSCHEDÉ

Hobbel-Marsman, Egbertje; 22 maart 1963

GENT

Cheung, Tak; 15 maart 1963

GRONINGEN

ter Borg, Ludolf Gerhardus; 28 februari 1963
van der Meer, Akke Annie; 28 februari 1963
Weening, Daniel; 15 maart 1963

HAARLEM

Serné, Franciscus Wilhelmus Maria; 15 februari 1963
Serné-Spruit, Margaretha; 15 maart 1963

HARLINGEN

Rijskamp-Jonkman, Margaretha Catharina; 15 maart 1963

IJMUIDEN

Honig-Ruseler, Wilhelmina Christina; 26 maart 1963

LEEWARDEN

Wolthers, Gezinus; 18 maart 1963
Wolthers-Hollander, Harmtien; 18 maart 1963

MECHELEN

Magriet, Albert; 16 maart 1963
Magriet-Kovacic, Marija; 16 maart 1963
Magriet, Marie Jeanne Henri; 15 maart 1963
Magriet, Raymonde Amalia Rose; 15 maart 1963
Magriet, Robert Fraucoi Elisa; 15 maart 1963
Mareels, Geerrad Stephan; 16 maart 1963

TILBURG

ter Hoeven, Appollonia Elisabeth; 21 maart 1963

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM OOST

van den Berg, Gabrielle Meta; 26 maart 1963
Haentjes Dekker-van Beek, Johanna Cornelia; 12 maart 1963
Haentjes Dekker, Lydia; 29 januari 1963
Potass, Ambrosine Louise; 26 maart 1963

AMSTERDAM WEST

Barto-Langerveld, Dirkje Pieternella; 19 februari 1963
Blaavin-Kuipers, Aaltje; 19 februari 1963
Bunt, Diak; 12 maart 1963
den Boer: Gysbertha Hendrika; 12 maart 1963

DEN HAAG

Brouwers, Emmeline; 28 februari 1963

HILVERSUM

van Rheenen, Frederik; 3 maart 1963

van Rheenen-Leemans, Adriana Gerarda; 3 maart 1963

van Rheenen, Alice Marina Jeanne; 3 maart 1963

van Rheenen, Aart Jan Frederik; 3 maart 1963

van Rheenen, Leendert Arie Frederik; 3 maart 1963

van Rheenen, Cornelia Jenneke; 3 maart 1963

ROTTERDAM NOORD

Linge, Aelbertus; 24 februari 1963

VLAARDINGEN

Don, Johanna Jacoba Elizabeth; 17 maart 1963

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

APELDOORN

Hijmensen, Heimen Marinus; 10 februari 1963 tot diaken

ten Hove, Johannes Gerret; 10 februari 1963 tot diaken

ARNHEM

Rentema, Grederik Berend Paulus; 10 maart 1963 tot ouderling

van Schouwenburg, Robert Hans; 3 maart 1963 tot leraar

ENSCHDEDE

Meijer, Johan; 10 maart 1963 tot priester

HARLINGEN

Rijskamp, Pieter; 10 februari 1963 tot diaken

MECHELEN

van Kerckhoven, Roger; 10 februari 1963 tot diaken

UTRECHT

Hoencamp, Hermanus; 3 maart 1963 tot priester

ZEIST

Noot, Arie; 17 maart 1963 tot leraar

Rosema, Gerhardus Johannes; 24 februari 1963 tot priester

INGEZEGEND

EINDHOVEN

van de Ven, Peter Paulus Johannes Maria; 3 maart 1963

van de Ven, Johannes Elizabeth Wilhelmus Maria; 3 maart 1963

OVERLEDEN

ANTWERPEN

van Sintruijen-Andersson, Sarah; 29 januari 1963

DEN HELDER

Blansjaar, David; 5 maart 1963

OVERGEPLAATST

Carr, Lloyd; van Den Haag Z naar Brussel

Alder, Max; van Gent naar Groningen

Olsen, Sarah; van Den Haag N naar Utrecht

Peterson, Carwin; van Amsterdam naar Den Haag Z

Sundin, David; van Gouda naar Amsterdam

Daley, Joseph; van Amsterdam Z naar Gouda

van Boerum, Ross; van Utrecht naar Amsterdam Z

van Leeuwen, Anthonie; van Den Haag Z naar Utrecht

Vonk, Nannette; van Den Haag N naar hoofdkantoor
Barker, Paul; van Zaandam naar Den Haag Z
van Dyk, Gerald; van IJmuiden naar Utrecht
McDonald, Wayne; van Utrecht naar IJmuiden
Pontius, David; van Leeuwarden naar Utrecht
Noorlander, Blaine; van Rotterdam Noord naar Leeuwarden
Lowe, Daniel; van Bussum naar Zaandam
Baddley, William; van Gent naar Bussum
Mooy, Gerri; van Utrecht naar Rotterdam Noord
Kranendonk, Don; van Eindhoven naar Den Haag
Sill, David; van Breda naar Leeuwarden
Markham, Phillip; van Zeist naar Rotterdam Noord
Roberts, Sam; van Amsterdam O naar Enschede
Davey, Charles; van Brussel naar Amsterdam W
Sieverts, Bruce; van Amsterdam W naar Amsterdam O
Ross, Kenneth; van Arnhem naar Eindhoven
Roberts, Steven; van Mechelen naar Amsterdam
Roozmond, Guus; van Rotterdam Noord naar Amsterdam W
Jones, Clark; van Rotterdam Noord naar Brussel
van Woerkam, Ronald; van Delft naar Apeldoorn
Clawson, Larry; van Den Haag N naar Zeist
Niederhaus, Terry; van Apeldoorn naar Groningen
Weenig, Paul; van Groningen naar Rotterdam Noord
Schipaanboord, Wayne; van Tilburg naar Delft
Vander Veur, Fred; van zendingsschool naar Arnhem
Dennis, LeRoy; van Apeldoorn naar Hilversum
Liljenquist, Blaine; van Gent naar Den Haag Z
Barker, Paul; van Den Haag Z naar Den Haag N
Palache, Alma; van zendingsschool naar Den Haag Z
Chester, Daniel; van Dordrecht naar Gent
Mc Farland, Frank; van Harlingen naar Dordrecht
Randall, Harry; van Mechelen naar Tilburg
James, Raymond; van Antwerpen naar Harlingen
Callister, Richard; van Apeldoorn naar Arnhem
Dalebout, Dennis; van Hilversum naar Breda
Doxey, Robert; van Den Haag Z naar Antwerpen
Jorgensen, Bud; van Den Haag N naar Rotterdam Noord
Miner, Lewis; van zendingsschool naar Den Haag N
Uffens, David; van Amsterdam Z naar Amsterdam C
Vander Wall, Robert; van Hilversum naar Den Helder
Beckstrand, Linford; van Groningen naar Schiedam
Monfrooy, Tom; van Amsterdam O naar Apeldoorn
Sundin, David; van Amsterdam C naar Amsterdam Z
Westbroek, Keith; van Apeldoorn naar Mechelen
Gibbons, Larry; van Rotterdam N naar Amsterdam C
Peterson, Harold; van Groningen naar IJmuiden
Mondfrans, Conard; van IJmuiden naar Rotterdam Noord
Landward, Larry; van Antwerpen naar Hilversum
Vanderende, Fred; van Mechelen naar Antwerpen
van Leeuwen, Carl; van Apeldoorn naar Amsterdam O

AANGEKOMEN

Miner, Lewis Bergeson; van Blackfoot, Idaho
Palache, Alma Maurits; van Salt Lake City, Utah
Vander Veur, Frederik Hendrik Martinus; van Salt Lake City, Utah

Lewis Bergeson Miner

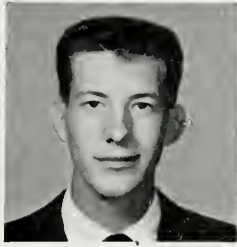
Alma Maurits Palache

Frederik H. M. Vander Veur

VERTROKKEN

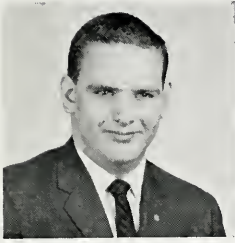
- Allred, Phillip Lanse; aangekomen 30 augustus 1960, vertrokken 1 maart 1963.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Dordrecht, Zwolle, Amsterdam, IJmuiden, Leeuwarden, Utrecht, Amsterdam, Antwerpen, Brussel.
- Barney, Barbara; aangekomen 1 maart 1961, vertrokken 1 maart 1963. Werkzaam geweest: Rotterdam, hoofdkantoor, Amsterdam, Utrecht
- Jenkins, Joseph Howard; aangekomen 30 augustus 1960, vertrokken 1 maart 1963. Werkzaam geweest: Dordrecht, Zaandam, Tilburg, Den Haag, Zwolle, Rotterdam, Enschede, Amsterdam, Groningen.
- De Bloois, Michael Lynn; aangekomen 20 september 1960, vertrokken 20 maart 1963. Werkzaam geweest: Groningen, Utrecht, Vlaardingen, Den Haag, Rotterdam
- Slater, Lynn Kent; aangekomen 20 september 1960, vertrokken 20 maart 1963, Werkzaam geweest: Rotterdam, Amsterdam, Eindhoven, Den Bosch, Gouda, Dordrecht
- Rasmussen, Harris Arlan; aangekomen 20 september 1960, vertrokken 20 maart 1963. Werkzaam geweest: Nijmegen, Amstelveen, Antwerpen, Den Haag, Groningen, Leeuwarden, Alkmaar, Rotterdam, Vlaardingen.
- Phillips, Lee John; aangekomen 21 september 1960, vertrokken 20 maart 1963. Werkzaam geweest: Rotterdam, Apeldoorn, Amsterdam, hoofdkantoor Utrecht, Groningen, Arnhem, Enschede
- Steenblik, Robert J.; aangekomen 21 september 1960, vertrokken 20 maart 1963. Werkzaam geweest: Zaandam, Mechelen, Apeldoorn, Leeuwarden, Enschede, Rotterdam, Amsterdam
- Moon, Lamar Foster; aangekomen 21 september 1960, vertrokken 20 maart 1963. Werkzaam geweest: Zwolle, Dordrecht, Oostende, Amsterdam, Deventer, Eindhoven.
- Ford, Holland Badge; aangekomen 21 september 1960, vertrokken 20 maart 1963. Werkzaam geweest: Voorschoten, Leeuwarden, Rotterdam, Nijmegen, hoofdkantoor, Oostende, Gent, Arnhem.
- Hillyard, Lyle; aangekomen 27 september 1960, vertrokken 27 maart 1963. Werkzaam geweest: Haarlem, Schiedam, Amsterdam, Deventer, Rotterdam, Antwerpen.
- Petty, Neil Craig; aangekomen 27 september 1960, vertrokken 27 maart 1963. Werkzaam geweest: Den Haag Utrecht, Zeist, Leiden, hoofdkwartier, Amsterdam.
- Vlam, Alvin Peter Jacob; aangekomen 27 september 1960, vertrokken 27 maart 1963. Werkzaam geweest: Haarlem, Hengelo, Den Haag, Zwolle, Gent, Leeuwarden, Zeist, Vlaardingen, hoofdkantoor, Rotterdam, Den Helder.
- Vander Kooi, Stephan Wilford; aangekomen 27 september 1960, vertrokken 27 maart 1963. Werkzaam geweest: Groningen, Arnhem, Rotterdam, Antwerpen, Almelo, Den Haag, Rotterdam, Haarlem, Amsterdam, Enschede, Eindhoven, Schiedam.

Phillip L. Allred

Barbara Barney

Joseph H. Jenkins

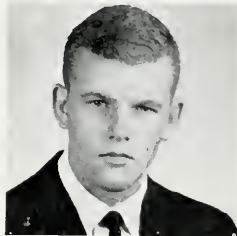
Michael L. De Bloois

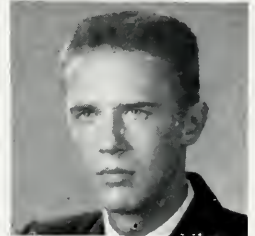
Lynn K. Llater

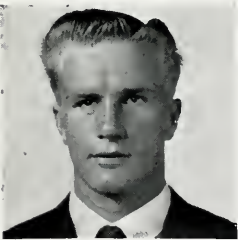
Harris A. Rasmussen

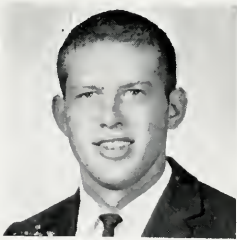
Lee J. Philips

Robert J. Steenblik

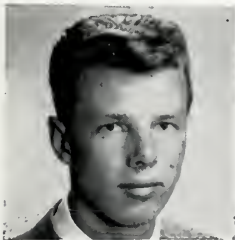
Lamar F. Moon

Holland B. Ford

Lyle Hillyard

Neil C. Petty

Alvin P. J. Vlam

S. W. Vander Kooi

MIJN LAATSTE REIS

*Ik weet niet hoe het zal zijn in die dagen,
Wanneer ik scheep ga voor mijn laatste reis
Zal dan mijn schip de laatste storm verdragen,
En landen aan Gods Paradijs?*

*Want ik weet niet hoe lang de tocht zal duren,
En welke haven ik voorgoed verlaat,
Zal ik dan zwijgend in de verte turen,
Naar alles wat ik schreiend achterlaat?*

*Het zachtjes langs de reling horen klagen?
Of zal de wind hoog gillen in de mast,
Alleen de stem van storm en branding dragen,
Waar in mijn ziel zich van zijn angst ontlast?*

*Neem mij, Heer God, het roer dan maar uit handen,
En laat mij zingend op de voorplecht staan,
Dan zal mijn schip niet op de rotsen stranden,
Maar veilig in Uw haven binnengaan.*

J. de Heus.

